

Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha:

Počneš a porodíš syna. Aleluja.

Adventní antifona

Hle, přijde Pán, Spasitel náš,
cestu jemu spravte,
přijde žádaný Mesiáš,
příbytek připravte.

Ten, o němž prorokovali
svatí prorokové,
kterého zdávna žádali
všichni národové.

Již přijala Panna čistá
nebeské poselství,
že má porodit Krista
nezrušíc panenství.

Přijde, přijde náš Spasitel, všichni zaplesejme, přijde, přijde Vykupitel,
chválu Bohu vzdejme.

ADVENTNÍ ZAMYŠLENÍ OTCE JIŘÍHO

Milí farníci. Nikdo v dějinách naší planety neměl tak důležitý a rozsáhlý úkol jako Ježíš: spasit svět a vložit do lidských srdcí dobrou zprávu o Bohu jako Otci. Měl na to necelé tři roky a jeho život vypadal podle toho. Ve dne učil, chodil od vesnice k vesnici a v noci se modlil. My bychom v jeho situaci mluvili o „zoufalé časové tísní“, ale z něho zářil pokoj a dokonce si udělal čas sednout si před chrámovou pokladnicí, pozorovat a rozlišovat co kdo Bohu přináší. (Lk 21,1 - 4)

Životy mnoha z nás vypadají, jako bychom měli ještě důležitější úkoly a ještě méně času než Spasitel. Připomínají závod, ve kterém startující zapomněli, kde je cíl. Církev proto jako moudrá matka alespoň dvakrát za rok dává pokyn zastavit, pozorovat a rozlišovat. Adventní poselství začíná koncem světa, s ním máme porovnat svůj život a své úsilí. Pamatujeme, kam máme dojít? Nevyžaduje náš běh nápravu směru nebo dokonce úplné obrácení? „Kristovým jménem vás vyzýváme: smiřte se s Bohem.“ (2Kor 5,20) Na závěr parafráze jednoho slavného gruzínského filmu: K čemu je cesta, která nevede k Bohu?“

Váš o. Jiří

Od první neděle adventní, 3. prosince 2006, platí liturgické texty cyklu „C“

JEDENÁCT MĚSÍCŮ

chodili zábrdovičtí farníci na bohoslužby do „katakomb“ a do farního sálu, plni očekávání, kdy konečně skončí opravy a úpravy našeho chrámu Nanebevzetí Panny Marie. Konečně, po třech dnech hektických úklidů, stěhování posledních židlí, stojanu na paškál a provizorního oltáře do kostela se dočkali.

Žalm 122: „Zaradoval jsem se, když mi řekli, do domu Hospodinova půjdeme“ byl mottem na pozvánce, zvučí na slavnostní bohoslužbu v neděli 1. října 2006 v 9.45 hodin. Letáček, roznesený dobrovolníky mezi obyvatele přilehlých ulic a do ostatních brněnských kostelů měl úspěch. Téměř dvě stě příchozích, mezi nimiž byl i starosta městské části Brno – Židenice pan Ing. Josef Veselý, neodradilo od návštěvy nově otevřeného kostela ani rozkopané prostranství před hlavním vchodem (to má být nově upraveno do konce roku 2006). Plni očekávání a zvědavosti vstoupili do chrámu přes parkoviště sakristií.

Pozvání do funkce hlavního celebranta slavení Eucharistie přijal brněnský děkan, P.ThLic. Václav Slouk, který v homilii rozvíjel myšlenku, navázat na obnovu vnější i obnovou vnitřní, duchovní. Tato korespondovala s oznámením pana faráře Jiřího Rouse, že od čtvrtka 26. do neděle 29. října 2006 se bude v našem kostele konat již pravidelná podzimní duchovní obnova kterou povede otec Adam Rucki, dlouholetý spirituál olomouckého kněžského semináře. Dalšími koncelebranty byli otcové Karel Volejníček z bratrské židenické farnosti a pan kaplan Jan Hanák.

Slavnostní nástup ministrantů a duchovenstva středem kostela k oltáři byl provázen evropskou hymnou. Bohoslužba pak byla obohacena Českou mší Vojtěcha Říhovského a dalšími duchovními skladbami . Sólisty byli: sopranistka paní Marie Švédová a houslista Josef Jakubec. Varhany rozezvučel Mgr. Stanislav Kostka Vrbka. Celek nastudoval a zábrdovický sbor s orchestrem řídil Zdeněk Hatina. Závěrem shromáždění zazpívalo slavnostní děkovné Te Deum laudamus.

Duchovní správce farnosti otec Jiří Rous poděkoval všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na renovaci stavby, zajišťující předání chrámu dalším generacím v dobrém stavu. Za všechny jmenoval alespoň dva muže: pana Ing. Grůzu a pana Ing. Dobrovolného, zodpovídajícího za stavební dozor a koordinaci prací. Za všechnu starostlivost a osobní angažovanost o barokní památku z let 1661 - 1669 poděkoval jménem všech návštěvníků kostela otci Rousovi vedoucí farní charity. Jim i desítkám nejmenovaných pracovníků různých profesí včetně těch, kdo zajišťovali finální úklid, patří poděkování Pán Bůh zaplat'.

Ještě dlouho po bohoslužbě v radostné náladě postávaly na parkovišti hloučky návštěvníků a diskutovaly o hlubokém duchovním zážitku, který v nich vyvolalo po jedenácti měsících slavnostní zahájení bohoslužeb v zábrdovickém farním kostele.

VáM

Ušetřili víc než milion

Zábrdovická farní rada se na červnovém zasedání dozvěděla z úst otce Jiřího, že podle odborné úklidové firmy by stálo vyčištění našeho kostela po nutných opravách přibližně jeden milion korun. Všem přítomným bylo jasné, že tyto peníze k dispozici nemáme, a že úklid bude nutné řešit vlastními silami.

Stačilo vyhlásit termín úklidu a obětaví farníci se našli. Někteří si dokonce přinesli vlastní náčiní a pustili se do díla. Na očištění horní římsy, které bylo možné provádět jen přímo z ní se podíleli 4 muži. Kromě dalších pomocníků tam s nimi byli jistě i andělé strážní, poněvadž i tyto nebezpečné práce byly zvládnuty bez problémů a úrazů. Shrnuto a podtrženo: obětavá práce zhruba tří desítek dobrovolnic a dobrovolníků udělala úklidové práce v hodnotě nejméně jednoho milionu korun. A to není započítána částka, kterou by bylo nutno zaplatit za vyklizení farní budovy. I za to je třeba veřejně poděkovat

Vám.

JAK EVANGELIZOVAT ?

Jděte do celého světa a učte všechny národy! volá Pán i každého z nás. Naš „svět“ a „národ“ máme mimo jiné ve svém bezprostředním okolí. Už před rokem pan farář Rous oznámil úmysl navštívit všechny obyvatele naší farnosti a pokusit se je evangelizovat, to znamená seznámit je s křesťanstvím hlásat radostnou zvěst evangelia a učení našeho Pána. Aby se aktivní farníci lépe seznámili jak takovou náročnou akci v praxi provádět, pozval na neděli odpoledne 1. října otce Milana Plíška z farního týmu – FATYM – z Vranova nad Dyjí, který přítomné seznámil s osobními zkušenostmi s tímto druhem evangelizace. FATYM navštěvuje byty a domy v souvislosti s lidovými misemi. Forma práce i její příprava se odvíjí od tohoto cíle.

Podle něj jde o náročnou akci, rozdělenou zhruba do čtyř fází. Za první nutnost tohoto misijního působení považuje otec Plíšek tzv. **zvací dopis**. V jeho obsahu by měli být krátce adresáti uvědoměni s tím, že se ve farnosti připravuje akce osobní návštěvy katolického kněze v jejich domácnosti. Jejím smyslem je seznámení duchovního správce s jeho farníky. Tento dopis by měl být podepsán knězem a pokud možno osobně předáván aktivními farníky do domácností. V žádném případě by taková návštěva neměla připomínat jednání Svědků Jehovových. Recept na oslovení při tomto předávání neexistuje, vždy je dílem situace.

Ve druhé fázi předávali farníci do domácností **Misijní zpravodaj**. Jde o bulletin, v jehož obsahu by už byl program připravovaných akcí (třeba soutěží a her pro děti a mládež, pozvání na mikulášskou besídku, filmového promítání zajímavých filmů) a plán duchovní obnovy. Obsah bývá podmíněn místními poměry a možnostmi. V Misijním zpravodaji by měl být uveřejněn den v týdnu, případně časový prostor, v němž by mohlo dojít k návštěvě kněze v domácnosti.

Třetí fázi je **návštěva kněze v domácnosti**. Nezávazný rozhovor o životě obyvatel a je-li to vhodné, nabídka žehnání navštíveného obydlí a jeho obyvatel.

Čtvrtá fáze evangelizace už může být **pozváním na duchovní obnovu v kostele**. (možnost svátosti smíření, obnovy manželských slibů aj.)

Vhodné je Misijní zpravodaj obsahově zaměřit a distribuovat k významným svátkům jako jsou Velikonoce, Vánoce nebo k pouti.

Otec Plíšek si je vědom toho, že jiná je evangelizace na vesnici, kde se lidé znají, než ve městě, kde se lidé často v panelových domech nebo činžácích ani pořádně neznají. Navíc se staří lidé bojí pustit cizího člověka do bytu. První návštěvy je tedy třeba řešit nejlépe ve dvojicích a na chodbě a hlavně se nepokoušet vyvolat dojem, že návštěva chce jít do bytu. (což budí podezření z nekalých úmyslů a bylo by tedy v přímém rozporu s původním úmyslem).

„Potom Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát (učedníků), poslal je po dvou do všech měst a míst kam chtěl sám přijít.“ Lukáš 10,1.

Obsah další schůzky, která se konala v neděli 22. října s členy Neokatechumenátu z farnosti sv. Jakuba v Brně, by se dal shrnout do shora uvedeného citátu z Nového zákona. Manželé Jana a Jiří spolu s Pavlem mají několikaletou zkušenost s osobní evangelizací nejen na veřejnosti, ale i individuální po bytech např. v Brně a Ostravě.

Se zájmem jsme si vyslechli svědectví paní Jany, která vyprávěla o několika návštěvách v bytech na Lesné. Mluvila o tom, jak byla vyděšená, jak se jí před prvním zazvoněním na zvonek třásla kolena a srdce měla až v krku. Pak si uvědomila, že je s ní Pán a právě On jí k těm neznámým bratrům a sestrám posílá. A dává jí radost, když u osloveného má úspěch.

Dvojice, které domovní evangelizaci konají jsou vylosovány. To proto, aby i toto rozhodl Duch svatý. Jdou k neznámým s modlitbou a Písmem svatým v kapse Nebyly vždy přijati s úsměvem, při některých návštěvách pociťovali přímo řízení Boží. Někdy navštívené pozvala dvojice na „lidové misie“. Na dotaz z pléna s jakou „technikou“ chodí odpověděl Pavel, že neexistuje žádný recept, žádný návod. Akce vychází ze situace, je vždy individuální.

Úkol Církve je úkolem každé farnosti

vyslovil další host v naší farnosti, otec Ing. Pavel Kolář, CSc, rektor kostela Svaté Rodiny v Brně na Grohově ulici, když nás seznamoval v neděli 5.XI. se svými desetiletými zkušenostmi v uskutečňování **laického apoštolátu podle Mariiny Legie (LM)**. Tato aktivita se opírá o tři úkoly každé farnosti. Ty jsou:

a) hlásání evangelia, b) slavení liturgie, c) služba bližním (charita).

Nejprve si musí každý evangelizátor odpovědět na otázku, proč to dělá. Důvody má LM rozpracovány do osmi zásad, které lze obecně shrnout pod myšlenku, že **jde o záchranu duší**.

Ve druhém oddíle se o. Kolář zabýval otázkou jak evangelizaci provádět. Zmínil se o tzv. „pouliční“, kdy potkával různé skupinky rozdávající letáky s náboženským obsahem, nebo zpívali a hráli na kytaru křesťanské písně. LM se však věnovala návštěvám po domech. Jde o to, že **osobní kontakt** se projevil jako nejefektivnější a neúčinnější. I když je opět individuální. Také tyto zkušenosti má LM rozpracovány do osmi myšlenek, platící pro **návštěvy v bytech**. Třetí oddíl se zabývá radami **jak postupovat**, jak po zazvonění u dveří oslovit toho, kdo otevře, čeho si všimnout, co nabídnout (muži třeba číslo Katolického týdeníku, ženě obrázek nebo medailku P.Marie, dítěti „svatý obrázek“ – vždy podle situace). Nejvhodnější je návštěva před svátky s pozváním k návštěvě kostela o Velikonocích, Vánocích, k Novému roku, o pouti atd. Variací je mnoho. Otec Kolář nám ukázal různé

letáčky a jiné tiskoviny, které LM při své činnosti používá. Některé budou inspirací i pro naši farnost.

Důvody pro šíření království Božího na zemi lze shrnout do myšlenky otce Koláře:
Všichni katoličtí křesťané jsou povinni evangelizovat

Zkušenosti, které přítomní získali při všech třech setkáních s evangelizátory budou inspirací a podkladem, který pomůže zábrdovickým statečným vypracovat vlastní koncepci šíření evangelia.

15 roků zábrdovické Legio Mariae

V tomto roce jsme slavili v naší farnosti již patnácté výročí působení **Legio Mariae** (LM). Zavzpomínali jsme si s jakým nadšením jsme vstupovali do tohoto společenství, které za ta dlouhá léta vykonalo mnoho dobrých skutků. Spočívaly v návštěvách nemocných v okolí, zejména v Domově důchodců na Kociáne, který naše sestry ve dvojicích nebo trojicích navštěvují dodnes každé pondělí a zprostředkovávají setkání kněze s pacienty. Další významnou činností byla evangelizace.

Otec Kolář, který vede Legio Mariae na Moravě vyprávěl i v našem kostele o tom, jak velký podíl má Mariina legie na dnes již opět zaplněných kostelech v Brně na Grohové ulici nebo v Kuřimi. I na tomto úspěchu se podílely naše sestry.

Na schůzce comitia LM dne 13 října 2006 (jednom z pravidelných měsíčních setkání všech brněnských společenství LM), byla přítomna zakladatelka LM v České republice sestra Gita Possová ze Senátu ve Vídni.

Při této příležitosti se uskutečnily nové volby do vedení LM na Moravě, na nichž byly zvoleny dvě sestry i z naší zábrdovické farnosti. Jsme hrdé na to, že sestra JUDr.F.Stránská přijala funkci vicepresidentky a sestra D.Sladká se stala jednatelkou. Blahopřejeme jim a přejeme do další práce hodně zdraví a požehnání Boží, aby byla jejich zodpovědná činnost úspěšná.

Chceme poděkovat všem sestrám z LM za to, že věnují svůj volný čas k duchovní obrodě českého národa. Jednu prosbu však máme. Potřebovaly bychom posílit naše řady dalšími sestrami i bratry. Přijďte mezi nás, prožijete hlubokou duchovní radost z práce pro království Boží a pro naše bližní. Schůzky LM v naší farnosti se konají každé **pondělí v 16,30 hodin** v sakristii našeho kostela. D.S.

STAVBA BETLÉMU

patří tradičně k adventu. Letos se uskuteční v sobotu 16. prosince 2006 od 8.00 hodin ráno. Prosíme ty, kteří se této akce obvykle účastní, aby přivedli i další pomocníky. Tentokrát, s ohledem na rekonstrukci, budou práce poněkud náročnější.

Ozvěna pouti k Bolestné Panně Marii

Ačkoliv rozhlas na sobotu 7. října ohlásil přeháňky, vítal nás podzimní slunečný den. Tmavomodrý jednopatrový autobus firmy Holiday byl přistaven před kostel v sedm hodin a po kontrole, zda přišli všichni přihlášení, kterou osobně provedl otec Jiří, zaburácel motor a vyjeli jsme městem na olomouckou dálnici. Z počátku poněkud drsnou, jako bychom jeli po maminčině valše, ale posléze se pneumatiky ztišily na bezvadném povrchu. Nejprve jsme požádali anděly strážné aby nás cestou chránili. Po snídani těch, kteří se doma nestačili najíst, jsme se modlili radostný svatý růženec, byl svátek Panny Marie Růžencové prokládaný písní.

„Budiž vděčně velebena...“. Minuli jsme Prostějov a zamířili k Olomouci. Po pravé straně nás pozdravil Svatý Kopeček, zalitý ranním sluncem. RNDr. Karel Ondra nás upozornil, že vlevo míváme zbytky hradebního opevnění z doby Marie Terezie, vystavěného z typických neomítnutých červených cihel. Jmenovaný znalec ještě několikrát přisedl k mikrofonu a informoval nás o terénních zajímavostech podhůří Nížkého Jeseníku, vytvořeného sopečnou činností. Znal jména kde-kterého kopce či obce. Jasně počasí umožňovalo vychutnat si pohledy na nádhernou plastickou krajinu Oderských vrchů. Po desáté hodině už jsme projížděli severní Moravou a přibližovali se ke Krnovu. A nad ním nás již zdravila dvouvěžová stavba barokního poutního kostela, cíle naší pouti.

Autobus nás vyvezl úzkou novou silnicí až na kopec ke kostelu. Nemohl tam však parkovat a tak se otočil nazpět do města. Aby byla pouť poutí, podstatná část naší téměř šedesátičlenné komunity sjela busem zpátky pod kopec, aby její, při modlitbě křížové cesty, vyšlapala pěšky. Menší skupinka mezi tím vyhledala otce Stanislava, člena minoritské komunity v Krnově, která o poutní kostel na Cvilíně pečuje. Ten již na poutníky čekal, otevřel mříž před síně a umožnil příchozím vykonat si pobožnost křížové cesty v chrámě. Věnc

kapliček, který obklopuje chrámovou stavbu a byl zřejmě původně jednotlivými zastaveními této pobožnosti, má své výklenky prázdné. Smutné, ale nutné opatření proti znesvěcení vandaly.

Hlavnímu oltáři vévodí obraz Bohorodičky, jejíž srdce je prokláto sedmi meči. Tři z levé strany se svým významem váží ke Kristovu dětství, čtyři zprava k bolestem Kalvárie.

Obraz je dvoustranný, kopii lze vidět i ze zadní strany oltáře. Namaloval jej počátkem 18. století krnovský občan Teuber. Podle výkladu dějin tohoto poutního místa otcem Stanislavem (možná je rodem Polák, mluvil roztomilým ostravsko-opavským přízvukem), je originál obrazu podstatně menší. Do chrámu byl přenesen z původní kaple svatého Kříže, která výstavbě kostela předcházela. Po mši svaté jsme kolem hlavního oltáře vykonali tzv. „ofjeru“, při níž jsme měli možnost políbit malý zasklený obrázek Panny Marie a koupit si na památku pohlednice a svaté obrázky.

Původní fresková výzdoba, malovaná brněnským umělcem Františkem Ignácem Ecksteinem se dochovala jen z části. Je to patrné zvláště na stropě interiéru, který byl za válečných událostí v roce 1945 značně poškozen. Minoritský řád, který poutní místo spravuje od roku 1940, se po válce postaral o nutné opravy. Otec Stanislav nás upozornil i na čtyři svícny na stěnách presbytáře, připomínající čtyři krnovské měšťany, Philieba, Schmidta, Queskera a Weisse, kteří za 406 zlatých kostel roku 1795 koupili a tím jej po Josefínských reformách vlastně zachránili.

Po bohoslužbě a soukromých modlitbách se poutníci s Bolestnou Pannou Marií a otcem Stanislavem rozloučili a již v roli turistů se šli podívat na okolní slezskou krajinu z nedaleké rozhledny. Cestou domů se zastavili nedaleko Dolan v lese, aby si prohlédli rozvaliny někdejší kartouzy. Díky Bohu a krásnému počasí se letošní farní pouť vydařila.

VÁM

Z jednání farní rady

Na první zasedání nově zvolené zábrdovické farní rady (ZFR), (její složení bylo zveřejněno v 6. čísle Života zábrdovické farnosti z 1.X.2006), byli její členové pozváni v sobotu 14. října 2006 do sakristie. Po vzájemném představení se seznámil s jejími úkoly, tak jak byly zveřejněny ve směrnicích otce biskupa Cikrleho z roku 1991. V zásadě je toto společenství pouze poradním orgánem v životě farnosti, rozhodující je vždy stanovisko jejího správce. Ten může doporučení rady přijmout, nebo jej odmítnout. Funkční období ZFR bude pětileté.

Zábrdovická farní rada se dle dřívějších zkušeností bude scházet operativně 1 x za měsíc. Diskuse doporučila, aby její činnost vycházela z minulého období a dle něho vypracovala rámcový plán akcí tak, aby nedocházelo k jejich přehučení. Návrh plánu na další církevní rok 2006/07 bude prodiskutován při dalším zasedání. Otec Rous seznámil přítomné i se stavem prací na opravě farní budovy. Rekonstrukční problémy, vyplývající z nekvalitně zpracovaných podkladů, jsou řešeny operativně na místě (rozvod teplé vody aj.). Hovořilo se i o bohoslužbách v kostele. Ve všední dny budou v Čenstochovské kapli, v neděli v hlavní lodi. Výnos z benefičního koncertu připravovaného na 4. listopad 2006 bude věnován na pořízení digitálních varhan do kaple. Zvony na věžích budou znít o nedělích a svátcích vždy čtvrt hodiny před bohoslužbami. Byl vznesen požadavek, aby zvonily i ve všední dny také v poledne a tak zvaly k modlitbě Anděl Páně. Některé problémy (nedostatečně osvětlený oltář, věčné světlo aj.) budou dořešeny.

Duchovní obnova 2006

Stalo se již tradicí, že se v podzimním období konají v zábrdovické farnosti Dny duchovní obnovy. Tentokrát byl k jejich vedení pozván bývalý spirituál kněžského semináře v Olomouci **otec Adam Rucki**, nyní pověřený duchovní podporou kněží Ostravsko-opavské diecéze.

První setkání s tímto knězem se konalo při večerní mši svaté ve čtvrtek 26. října 2006. „**Kdo hledá Boha má radost i štěstí**“ byla úvodní slova jeho homilie. V dalším hovořil o tom, že potřebujeme nové letnice, vítr i plamen Ducha svatého, aby rozdmýchal naši lásku k Bohu. Křesťanství je náboženstvím obdarovávání. Bůh nás miluje takové, jací jsme. Objímá nás dvěma pažemi. Jednou je Kristus a druhou Duch svatý.

Po mši svaté se konalo první zamýšlení, jehož obsah navazoval na myšlenky z homilie. Tajemství Boží je možné pochopit pouze srdcem. Dům naší duše by měl být naplněn láskou, abychom

Boha dokázali milovat., abychom se Mu dokázali otevřít a přijmout Jeho lásku. Nejdůležitějším rysem **křesťanství je láska k Bohu a bližnímu**. Morálka je jejím důsledkem. S ní se zvládnou i těžkosti lidského života.

Otec Adam uvedl i několik zkušeností ze svého kněžského života. Zmínil se o tom, jak mu za totality při výsleších na StB v Třinci, pomohlo plně se spolehnout na Ducha svatého. Své úvahy zakončil citací svatého Pavla: „**Už nežiji já, žije ve mně Kristus**“.

Homilie při ranní mši svaté v pátek 27. října se opírala o myšlenky a život svaté Terezie z Lisieux. Tato světice je pro nás příkladem pokory, trpělivosti a důvěry v Boží milosrdenství. Měli bychom přistupovat k Bohu jako k tomu, kdo nás miluje takové, jací jsme kdo vše má a chce nám to dát. Prosme tedy Ducha svatého, aby nás vedl k Pánu cestou svaté Terezie.

Dopolední přednáška se zabývala **vztahem Panny Marie k Duchu svatému**. Již při andělském pozdravu a zvěstování sestoupila na svatou Pannu moc Ducha svatého. Při Mariině návštěvě u příbuzné Alžběty způsobil radostné pohnutí dítěte v jejím lůně. Z Mariiných úst pak vytryskl chvalozpěv Magnificat. Otec Adam připomněl i důvěru Abrahama v řízení Boží v situaci, kdy měl obětovat svého syna Izáka na hoře Moria (Bůh se stará). Hovořil i o síle modlitby a síle ticha a mlčení v němž duše zraje pro věčnost.

Odpolední meditaci uvedl exercitátor přečtením kapitoly z NZ o Seslání Ducha svatého. Letnice se staly hlavním tématem jeho úvah. Smysl adorací charakterizoval jako **otevření se pro slovo Boží a působení Ducha svatého**. Připomněl, že život křesťanů by se měl vyznačovat láskou (Hledte, jak se milují!). Láska ve vztazích je nejlepší evangelizací.

Večerní homilie se zabývala **svátostí smíření a hříchem**. Hřích způsobuje velkou samotu, opuštěnost a odloučení od Boha. Na příkladech sv. Petra a Máří Magdaleny demonstroval otec Adam pochybení, následnou lítost a Pánovo odpuštění. Zdůraznil potřebu večerního zpytování svědomí s pevným předsevzetím dát věci do pořádku (svátost smíření) s Bohem i bližními.

V sobotní homilii upozornil kazatel že nestačí být reportérem, **je třeba být svědkem evangelia**. Emazští učedníci byli na cestě pouze reportéry, informující o jeruzalémských událostech. Teprve při lámání chleba se stali svědky! Současnost potřebuje aktivní věřící laiky. Kněží jsou přetížení, měli by se především věnovat tomu, v čem jsou nezastupitelní – eucharistii a svátosti smíření. Příkladem mohou být věřící laici v Jižní Koreji.

Přirozeným pokračováním duchovní obnovy byly úvahy o **Eucharistii**. Zajímavě přiblížil otec Adam chléb a víno, podíl Boha

Stvořitele a lidské práce, než se při proměňování stanou Tělem a Krví Páně. Při sv. přijímání vstupuje Bůh do nás a my žijeme v NĚm. Stáváme se vlastně svatostánkem, který vynášíme z chrámu do společnosti. Eucharistie proměňuje nás a skrze nás má být ve spolupráci s Duchem svatým proměňován svět.

Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás. Těmito Kristovými slovy předznamenal otec Adam svoje myšlenky, vyjadřující co dělat, aby naše evangelizace ve světě byla úspěšná. Za důležité považuje nejen sdělovací prostředky, tedy techniku, ale především modlitbu. Za druhé znát odpověď na otázku: co chci říci? A tady nastupuje prosba o Ducha svatého, který ví, čeho je nejvíc potřeba. Třetí podmínkou úspěchu je moje pokora. Nemluvím já, nýbrž skrze mne mluví (a působí) Bůh. Nehledat osobní slávu, ta patří Bohu. **Nejdůležitější z podmínek je láska**. Bez lásky by naše slova i činy byly prázdným, nepřesvědčivým gestem.

Při sobotní večerní mši svaté udíleli oba kněží, otcové Adam a Jiří, **svátost nemocných**.

K ní se vztahovala i homilie otce Adama, který vyprávěl že v Třinci po udělení této svátosti jistému vážně nemocnému muži, došlo k nečekanému zlepšení jeho zdravotního stavu, což zapůsobilo na jeho manželku, evangeličku tak, že přestoupila ke katolické církvi. Není to jistě pravidlem, přednášející chtěl zdůraznit sílu víry. Několikrát opakoval: **Kdo víc čeká, víc dostává**.

Závěrečná homilie otce Adama letošních dnů Duchovní obnovy v neděli 29. října navázala na úryvek evangelia o **uzdravení slepce**. Duch svatý prozrazuje slepému, že jde kolem Mesiáš – Syn Davidův. Proto Pána s velikou vírou volá. A Ježíš slepého slyší, ale ačkoliv ví, o co bude prosit, klade mu otázku: „**Co chceš, abych ti učinil?**“ . Pán chce, abychom

prosili. Nejen za sebe, ale i bližní. Otec Adam vyprávěl o jedné nevěřící ženě, umírající v nemocnici na rakovinu. Netušila, že se za její obrácení modlí nenápadná zdravotní sestra. Vytrvalost její modlitby časem způsobila, že žena odešla na věčnost smířena s Bohem. Skrze nás se lidé setkávají s Bohem, skrze dar úsměvu a naši

lásku. O následné mši svaté se otec Adam vyjádřil jako o obrovské, jedinečné události, kdy **Pán Ježíš přichází mezi nás.** .

Zásvětnou modlitbou před Eucharistií a slavnostním hymnem Te Deum skončili letošní zábrdovické Dny duchovní obnovy 2006. Amen.

BLÍZKO A DALEKO

Cena času

Někdy bych nutně potřeboval den času navíc. Někdy třeba aspoň hodinu. Jsou chvíle, kdy čas má obrovskou cenu. Znáte to taky?

Jindy se přistihnu, že čtu knížku nebo se dívám v televizi na pořad, který pustil někdo jiný, a nijak zvlášť mě to nebaví. Ale nemám sílu se odtrhnout, říct si: „Tak dost! Ztrácíš čas!“. Jste blažení, jestli tohle neznáte a nestává se vám to.

Američtí podnikatelé mají svůj slogan: „The time is money.“ Ne opatrný výrok, že čas se mění na peníze. Prostě jsou to peníze. Jak je to s cenou času? Je to s ním jako s ropou nebo bramborami? Taky cena kolísá podle nabídky a poptávky? Platí přímý vztah: Neurodí se (jako letos) — tak budou brzo brambory dražší než banány?

Moc by mě zajímaly vaše názory. Protože musím počkat než mi napíšete prostřednictvím redakce časopisu nebo na e-mail z farního webu, dovolím si zatím předestřít moje zjištění. Co jsem o sobě poznal není zrovna ke chlubení, jak za chvíli poznáte. Tolik na úvod.

Vypozoroval jsem, že čas má pro mě vysokou cenu ve chvílích, kdy se blíží něco důležitého v mém životě. Nějaké rozhodnutí, významná událost, zkouška. Protože chci dokončit co mám za úkol nebo se chci připravit na to, co přijde, potřebuji dostatek času. A ten obvykle nemám. Výsledkem je, že buď

- úpěnlivě volám k Bohu, aby mi pomohl rychle zvládnout to, co zvládám pomalu

- nebo se tluču do hlavy a říkám si: „Že jsem se nezačal připravovat dřív!“
- nebo obviňuji toho, kdo na mě zkoušku nachystal, že je to podraz mít tak málo času
- nebo zkouším kličkovat, odsouvat termín a vyzískat čas navíc
- nebo všecko dohromady...

Jistě, člověk může mít pocit nedostatku času i když je v tom nevinně. Někdy přijdou neočekávané události, změní se okolnosti a najednou je příliš mnoho důležitých úkolů, které se nedají stihnout. To ale dnes není předmětem mých úvah. Soustředím se na události nebo zkoušky, které jsou předem známé a s nimiž se dá počítat.

Ach, jak velkou pravdu má moje žena, když mi říkává: „Využij čas!“, „Nech hloupostí a soustřed se na to hlavní!“, „Odpočiň si, odpočatý člověk toho víc stihne“ a mnoho jiných cenných výroků. Bohužel jejich cenu i cenu času poznávám až když NEMÁM ČAS!!! Když mi teče do bot, vím co bych býval měl dělat.

Jakmile zkouška pomine, událost je za mnou nebo za námi, rozhodnutí padlo, tak se otřepu, oddychnu si a mám pocit, že konečně mám chvíli času. Cena času klesla, už nepotřebuji naléhavě hodinu navíc. Další zkouška (rozhodnutí, událost) je teprve někde daleko.

V hloubi duše skrývám jisté tušení. Tušení, že to tak nedělám jen já. Snad tu a tam i někdo jiný - samozřejmě v míře daleko menší a ve věcech mnohem méně

důležitých - zažívá podobné pocity a taky nevyužije správně svůj čas. Moje obdivuhodná žena, jež zvládá svůj „time management“ velmi dobře, jednou utrousila: „Kdybych dnes večer místo abych tlemila na televizi šla raději dřív spát, udělala bych líp.“

Kromě pozoruhodného slovesa *tlumit** (viz jazykovou poznámku na konci) je věta zajímavá tím, že mi zasela ono semínko pochybností a tušení. Proto jsem se rozhodl s vámi podělit o myšlenky a očekávám od vás potvrzení nebo vyvrácení mého tušení.

Objektivně je rychlost plynutí času a jeho cena stálá. Snad se nezlobíte, že zde nebudu rozebírat jevy související s teorií relativity.

Subjektivně cena a rychlost plynutí času kolísá. Např. se zvyšujícím se věkem se lidem zdá, že čas běží rychleji. Prvňáčkovi se školní rok zdá nekonečně dlouhý, hodina v čekárně u doktora je k nepřežití; naopak starci se zdá, že narozeniny slavil před pár týdny a už jsou tu zas. Změna vnímání rychlosti plynutí času v závislosti na věku člověka není úplný výmysl, dokázal bych to doložit matematickým výrazem, ale asi to není to, co vás právě teď zajímá.

Někdy si představuji jak jsem na konci života, hodnotím jeho průběh a využití času. Události a moje jednání jsou jako části řetězu poskládané a zapojené jedna za druhou. Některé úseky jsou jakž takž dobré, některé zrezlé, jiná místa úplně chybí a jsou nastavena obyčejným provázkem. Jak zhodnotím a zvážím takový řetěz-neřetěz? Kdyby to šlo, některá bych místa zkusil prožil jinak, lépe...

Ale ono to *jde!* Sice se nemůžu se vrátit na začátek, ale aspoň něco se dá napravit. Ještě nejsem na úplném konci života. Ještě mi zbývá pár minut - hodin - snad i roků. Teď *hned* přestat splétat a navazovat svůj neužitečný provázek „hluchých“ promarněných částí a místo toho využít čas na něco hodnotného. Taky máte chuť zeptat se: „A co je hodnotné?“

Je to taková Pilátovská otázka. Poradím sobě i vám jednu moc důležitou a

cennou věc pro tuto chvíli. **Začít se modlit s velkou naléhavostí za bližící se evangelizaci.** Co tím dosáhnu? Přítomný okamžik ani budoucí období evangelizace nebude v řetězu mého života bezcenným provázkem. Pán Ježíš si na evangelizaci rezervoval síly svých nejlepších lidí. Když je mělo něco zdržet nebo odvést od tohoto úkolu, našli si způsob jak se uvolnit a zase se vrátit k vyučování a hlásání Božího slova. Jen málo činností v životě má samotným Bohem tak jasně stanovenou prioritu a vysokou cenu jako evangelizace.

Co když nevím jak do toho a přepadá mě nejistota, je mi úzko? Jistě, není to lehký úkol. Je třeba se na něj připravit. Různé části těla se mi svírají velmi silně, kdykoliv na naši nadcházející evangelizaci pomyslím. Ale zatím máme čas. Teď ho můžeme využít. Bývá to tak, že čím větší úzkost, tím úpěnlivější modlitba. Staňme se v první fázi misionáři prostřednictvím modlitby, obrazně řečeno vybudujme si na druhém břehu v území bezbožnosti předmostí pro nadcházející ofenzívu. Snad mi nevojáci prominou moje příklady z vojenství. Netřeba se bát zranění, našimi zbraněmi jsou Boží slovo, dobrota, ochota naslouchat, obětavost...

Doufám že to není věroučný blud když řeknu, že nelze úspěšně evangelizovat bez modlitby. Podpora modlitbou bude fungovat i po skončení přípravné části, tj. až vyjdeme mezi lidi. Jako nedokonalý příměr může opět posloužit příklad z vojenství. Na jednoho pěšáka v poli by mělo být trvale několik lidí mimo bojovou linii, kteří mu poskytují palebnou přípravu, dodávají munici, sledují pohyb nepřítelů atd.

Využijme čas, ten přítomný je nejcennější!

A napište jak je to s cenou vašeho času.

pong

*) Tlemit - expresivní vyjádření tupého zírání. Lze si je představit jako pohled s ústy otevřenými tak do široka, až ztrácí charakter úst a přiměřeným názvem se pro ně stává *tlama* - odtud nespisovně a přeneseně → *tlemit* (pozn. aut.)

NĚKOLIK OTÁZEK OTCI ADAMOVI

R: Otče Adame, můžete nám prozradit něco o své rodině a prostředí ve kterém jste vyrůstal?

O.A.: Pocházím ze Severomoravského kraje z Jablunkovské farnosti v Beskydech na Těšínsku z rolnické rodiny . Maminka ještě žije. Mám dvě sestry, starší a mladší.

R: Jaký byl pro Vás nejdůležitější podnět k rozhodnutí stát se knězem?

O.A. (úsměv) Snad už od pěti roků. Maminka nás velmi dobře vedla, abych se stal knězem, o to snad ani nestála, ale vedla nás k Pánu nenápadnou cestou. Ona byla můj nejlepší spirituál, protože ona i při různé práci dokázala dávat ty perličky duchovní. Třeba při práci na poli, při senách, při zmáhání různých břemen říkala: „vidíš, Pán Ježíš nesl kříž, těžké břemeno, aby tě zachránil. Není ti hanba, že fňukáš?“ A už bylo semínko víry zaseto. Takovými perličkami mi už odmalička vštěpovala různé myšlenky. Samozřejmě, že jde o milost, dar. Lidé se mohou snažit, ale když Pán Bůh nedá, neurodí se.

R: Co ve své kněžské službě považujete za nejdůležitější?

O.A. Kněžská služba je rozmanitá: nejprve kaplanská, potom jsem byl farářem, později 10 roků spirituálem v kněžském semináři v Olomouci. Nyní jsem pověřen otcem biskupem duchovní podporou kněží v Ostravsko-opavské diecézi. Povzbuzuji je v kněžské službě, to považuji za své nové poslání. Nejdůležitější činností kněze však je dávat Pána Ježíše.

R: Chcete na závěr něco vzkázat zábrdovickým farníkům?

O.A. To je velice těžké. **Aby si zamilovali Krista.** Aby rostli stále s Ním, vedeni svým farářem Jiřím, aby evangelizovali celé Brno. Když půjdou s Ježíšem a zamilují si Ho, budou jistě věrohodnými svědky evangelia. Největší štěstí pro člověka je nejen setkat se s Pánem, ale rozdělit se o tuto lásku s druhými. To je nejkrásnější práce a služba. Když hlásám Jeho velké skutky – to je největší projev lásky člověka k Pánu Bohu.

R: Mnohokrát Vám za farníky děkuji a přeji v kněžské službě hojnost Božího požehnání.

Prožili dotyk krásy

S hlubokým niterným zážitkem odcházeli návštěvníci v sobotu večer 4. listopadu ze zábrdovického kostela. Netajili se tím, že prožili sváteční chvíle, které jim připravil smyčcový Komorní orchestr Czech Virtuosi uvedením deseti skladeb, dramaturgicky zaměřených k duchovnímu obsahu. Emocionálně v impresionistickém duchu zazněla *Meditace na svatováclavský chorál* Josefa Suka a navodila tak atmosféru duchovnosti, zcela ve smyslu úvodních slov otce Rouse. Ten kromě seznámení s orchestrem, popřál posluchačům zážitek z dotyku krásy, který dokáže navodit citlivá interpretace duchovní hudby.

Sametovým altem okouzlujícím posluchače se úvodem koncertu představila sympatická sólistka, pěvkyně Hana Štolfová – Bandová, která s citlivým doprovodem varhan ředitele kůru Zdeňka Hatiny zapěla tři z *Biblických písní* Antonína Dvořáka a známé *Ave, Maria* Fr. Schuberta. S orchestrem účinkovala i ve skladbách A. Vivaldiho *Qui sedes ad dexteram* (Který sedíš po pravici..) a C. Francka *Panis Angelicus* (Chléb andělský). V provedení pěvkyně zazněly prostorem skutečné modlitby, v prožitku posluchačů vedoucí k meditaci. Před závěrem zazněla lahodná méně známá skladba J. Pachelbela *Kánon pro smyčce*.

Nepřítomného uměleckého vedoucího orchestru Karla Procházky pohotově ve vedení orchestru zastoupil koncertní mistr Eduard Křivý. Na dlouhotrvající děkonný potlesk reagovali hudebníci přídavkem z díla Mozartova. Benefiční koncert tak zahájil další etapu hudebních produkcí v zábrdovickém chrámě. Výtěžek z tohoto večera je určen na pořízení nového digitálního varhanního nástroje do Čenstochovské kaple.

Díky pořadatelům za dotyk krásy z duchovní hudby.

Vám

Významné dny v adventním období 2006

- 3.XII. - Uplyne 10 roků od jmenování Mons. Jiřího Paďoura a Mons. Václava Malého biskupy
- 6.XII. - Svátek svatého Mikuláše, pochován v italském městě Bari
- 7.XII. - Uplyne 65 roků od vstupu USA do 2. světové války. Stalo se tak po útoku japonských militaristů na ostrov Pear Harbor
- 8.XII. - Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu
- 10.XII. - 2. neděle adventní – Světový den lidských práv, vyhlášen OSN roku 1949 v Paříži
- 12.XII. - Roku 1992 byl titulárním biskupem jmenován Mons. Josef Kainek z Hradce Králové
- 13.XII. - Téhož roku byl titulárním arcibiskupem jmenován Mons. Diego Causero, nyní apoštolský nuncius v České republice
- 18.XII. - Roku 1982 byl Mons. Jaroslav Škarvada jmenován titulárním biskupem, nyní emeritním pomocným biskupem pražským
- 18.XII. - Před 141. rokem bylo po válce Jihu proti Severu zrušeno v USA otroctví
- 21.XII. - Roku 1989 byl diecézním biskupem královéhradeckým jmenován, roku 1950 tajně vysvěcený, Mons. Karel Otčenášek
- 21.XII. - Před 10 roky zemřel známý brněnský minorita pater Norbert Škrdlík
- 24.XII. - Před třemi roky byl jmenován biskupem litoměřickým Mons. Pavel Posád

ZNÁTE BRNĚNSKÉ KOSTELY?

Odpovězte si sami na níže položené otázky?

- 1) Kde namalovaný kostel stojí?
- 2) V jakém je stavebním slohu?
- 3) Kterému světcovi nebo světici je zasvěcen?
- 4) Kdy se v tomto chrámě koná poutní slavnost?
- 5) Co o něm víte ještě?

(Pokud nevíte, najdete odpovědi v tomto čísle)

Zaznamenáno do farní kroniky

Svatba jako JEDINEČNÁ událost

V sobotu dne 9.9.2006 se konala jediná a zároveň jedinečná svatba ve farním sále, kde se po dobu oprav kostela sloužily mše svaté. Své ANO si řekli Bětka s Doktorem – alias Alžběta Foltýnová a Michal Heppler - (vůbec jsem do té doby netušil, že snoubenec bydlí v sousedním domě vedle mne na Vinohradech !!). Hlavním celebrantem byl náš pan kaplan Jan, koncebrovali otec Jiří a pan farář z Panenských Břežan. Mládež nacvičila pod vedením Dominika hezké písně, které byly přesně pro to mladé osazenstvo, které zaplnilo s velkou převahou celý sál až k prasknutí. Další z mládeže se podíleli na přípravě chutných pokrmů. Prostě byla to jasná farní akce, na které se podíleli mladí sami a starší jen přihlíželi - a právě v tom byla JEDINEČNÁ. Gratulace po bohoslužbě nebraly konce a ani jsem je všechny nestačil zachytit, přestože jsem zcela zaplnil 500megovou fotokartu. Naštěstí jsem měl ještě místo na druhé, ačkoliv jsem předtím fotil letecký den na základně v Náměšti .

Na velkolepé hostině na farní zahradě se všichni od nejmladších po nejstarší výborně bavili a tak zábava byla určitě daleko atraktivnější, než některá farní pouť. Tato svatba zůstane dlouho nepřekonaným vzorem, protože ji řídila skutečně věřící osobnost... náš Doktor a hlavně byla kolektivním dílem především mladých.

KO

SPOLEČENSTVÍ RODIN I

Ve dnech 7. až 12. srpna se naše společenství i s rodinnými příslušníky (nejmenšímu byly tři měsíce) zúčastnilo tradičních duchovních cvičení (letos již po páté) pod vedením Otce Jiřího. Pozdě ale přece jsem se rozhodla o naše zážitky s Vámi podělit. Stejně jako loni se akce konala ve Diecézním centru života mládeže brněnské diecéze v Osové Bitýšce. Tam jsme odevzdali své ratolesti do rukou osvědčených hlídačů a s klidnou myslí jsme se tak mohli více věnovat svému duchovnímu životu. Denně probíhaly tři půlhodinové přednášky, z toho dvě dopoledne a jedna odpoledne, po každé následovala hodinová meditace. Tématem celého duchovního cvičení bylo Ježíšovo horské kázání. Myšlenky otce Jiřího jsou nám vždy jakoby šité na míru a my jsme si z nich snažili zapamatovat či zapsat aspoň některé, které nás pak povzbudí v šedi a starostech běžného života. V meditacích jsme si pak se střídavými úspěchy užívali klidu pouze v přítomnosti našeho Pána. V pozdním odpoledni náš čas již patřil dětem, zvláště ti nejmenší se už rodičů nemohli dočkat. A tak jsme při procházkách poznali další části Osové Bitýšky, ale došlo i na míčové hry v areálu centra mládeže. Starší děti a mladší hlídači ocenili zájem pana faráře o šutrologii a podnikli s ním i s některými rodiči pár výprav.

Za nás za všechny bych na tomto místě chtěla poděkovat především Otcí Jiřímu za jeho duchovní péči o nás, za všechna povzbudivá a trefná slova, která tam během našeho pobytu zazněla. Dík patří i všem hlídačům, kteří se s láskou a trpělivostí starali o naše děti. Děkujeme také Pavle Oujezdské a Aničce Gelové, které se ujaly práce v kuchyni a celé dny dbaly o naši čistě neduchovní stravu a díky nimž jsme pak mohli lépe trávit stravu duchovní.

HaZe

Hosté z východního Slovenska předvedli zápas dobra se zlem

V neděli 17.9.2006 odpoledne předvedla slovensko-romská skupina uměleckého tance ze Sniny pod vedením řádové sestry balet na téma věčného zápasu dobra se zlem. Byla to vítězná skladba soutěže slovenských souborů. Ztvárnila ji skupina šesti mladých lidí ve věku od 17 let. Nádhernému projevu typicky romské hravosti se přizpůsobila i ostatní spolupracující mládež

A bylo se opravdu na co dívat. Kdo přišel, nelitoval: citlivě vybraná reprodukováná hudba, v jejímž rytmu byla skladba provedena, výrazně podtrhla celkový dojem. Ovace po konci tohoto představení nebraly konce.

Takový projev se vidí málokdy - škoda, že není více příležitostí !

KO

Oblastní charita Brno - informuje

- Na úterý 17. října 2006 koordinátorka OCHB paní Michaela Ciprová svolala **schůzku zástupců farních charit a dobrovolníků** Tříkrálové sbírky 2007 na schůzku, při které seznámila přítomné s akcemi, které OCHB uskutečnila nebo ještě uskuteční od září do konce roku 2006.
- Dne 27.IX. byl organizován **Den charity**, spojený s výstavou EFFETY. Tento stacionář oslavil 5.X. 15 let své existence v Dělnickém domě v Líšni.
- Při veletrhu HOSPIMedea na brněnském výstavišti od 24. do 27.X. presentovali a prodávali své výrobky **Chráněné dílny**.
- Dne 26. X. se v kongresovém sále Kanceláře ombudsmana uskutečnila **Módní přehlídka Domova sv. Markéty**.
- Ve čtvrtek 30.XI. pořádala OCHB v kostele sv. Tomáše v Brně **Benefiční koncert**. Na něm účinkoval vedle dětského sboru PRIMAVERA i pěvecký smíšený sbor MLADOST, VOX IUVENALIS – Vysokého učení technického v Brně.
- Na pondělí 11.XII. v 16.00 hodin je připraveno tradiční **setkání charitních pracovníků a dobrovolníků s diecézním biskupem**. Bude zahájeno mší svatou v 15.00 hodin mší svatou u sv. Augustína a pokračovat v aule Biskupského gymnázia.
- Schůzka pokračovala informacemi o přípravě Tříkrálové sbírky (TKS) 2007. Ta bude duchovně zahájena v pondělí 2.ledna 2007 v katedrále na Petrově mší svatou s otcem biskupem Mons. Vojtěchem Cikrle. Předpokládá se, že se jí zúčastní koledníci, pokud možno v kostýmech.
- Zástupkyně FCH z farnosti Staré Brno informovaly o termínech sběrů (do vagonů) v roce 2007.

Termíny sběrů pro Charitu Brno:

Leden: 26. – 27. 2007,

Únor: 23. – 24.,

Březen: 23 – 24.,

Duben: 27. – 28.,

Květen 25, - 26.

Červen: 22. – 23.

Seznam sbíraných věcí naleznete na vývěsce nebo telefonicky pí. Halámková 543 249 684, pí.Keprtová 543 214 816.

Zástupkyň FCH Staré Brno prosí, aby darované věci byly přineseny v určeném čase zabalené do pytlů, krabic nebo tašek, aby s nimi byla snadnější manipulace.

Vagony jsou přistaveny v pátek od 12.00 do 17.00 hodin, v sobotu od 9.00 do 12.00 hodin

Namalovaný kostel stojí v Židenicích na prostranství mezi ulicemi Gajdošovou a Nopovou. Je zasvěcen svatým Cyrilu a Metodějovi. Byl postaven v letech 1932-35 dle návrhu architekta Klaudiva Madelmayera. Až do roku 1953 byl filiálním kostelem zábrdovické farnosti, spravován premonstrátským řádem. Od 1.X.1953 byla pro Židenice ustavena samostatná farnost, kostel je farní. Třílůžkové stavbě vévodí věž, vysoká 46 metrů. Na vstupní sloupové loggii je reliéf patronů chrámu. Poutní slavnost se koná 5. července na svátek sv. věrozvěstů.

Druhé číslo XV. Ročníku Života zábrdovické farnosti s vánočním programem vyjde v sobotu 23. prosince 2006

(Ne)OBYČEJNÝ PŘÍBĚH 25.

Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy – světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael.

V Jeruzalémě žil muž jménem Simon: Byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním. Jemu bylo Duchem svatým předpověděno, že neužije smrti, dokud nespasí Hospodinova Mesiáše.

A tehdy veden Duchem přišel do chrámu. Když pak rodiče přinášeli Ježíše, aby splnili co o dítěti předpisoval zákon, vzal ho Simon do náručí a chválil Boha.

Ježíšův otec a matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli.

Lk 2, 25-33

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI vydává farnost u chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Brně Zábřovicích, Lazaretní 1, 615 00 Brno, tel. 545 212 156. Redaktor p. V.Müller, Grafika: R.Smékal

Nebo navštivte naše www stránky: <http://fara-zabrdovice.networx.cz>